

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.2(179)/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

FEB. 2012

Convertirea la Hristos

În săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștină suntem chemați cu toții să ne rugăm mai mult, și mai cu seamă să ne rugăm împreună, pentru ca Dumnezeu să ne ierte pentru dezbinarea dintre noi creștinii, dezbinare cu care ne-am obișnuit, în care ne complăcem și pe care o adâncim prin păcatele și prin indiferența noastră. Suntem chemați, de asemenea, să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să grăbească ziua unirii tuturor creștinilor. Căci unitatea este un dar al lui Dumnezeu pe care-l primim numai în măsura în care ne pocăim pentru acest mare păcat al dezbinării, ca și pentru celelalte păcate, și ne deschidem inima pentru a-i primi pe semenii noștri... „Noi cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora” (Romani 12, 5). Lucrul acesta nu-i posibil decât dacă ne convertim mereu la Hristos și-L primim în casa și în inima noastră, ca și Zaheu... Lui Zaheu nu-i lipsea nimic din cele materiale, căci era un om bogat, cum nu ne lipsește nici nouă care trăim în această țară prosperă pentru că este bine gospodărită. Totuși lui Zaheu, îi lipsea ceva - ceva de care probabil că nici el nu era conștient - căci altfel n-ar fi alergat să vadă cine este Iisus și, mai ales, nu s-ar fi smerit în fața mulțimii, suindu-se într-un sicomor, el care deținea o poziție socială înaltă. Lui Zaheu îi lipsea, fără îndoială, pacea inimii care vine din conștiința împăcată cu Dumnezeu și cu semenii. Căci trăind în păcat, nedreptățind pe semenii, nu poți avea pace în suflet, oricât ai încerca să-ți amăgești conștiința. Văzându-l suit în sicomor și cunoscându-i inima doritoare de pace lăuntrică, Iisus îi zice: „Zahee coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân”. Iar el: „a coborât degrabă și L-a primit, bucurându-se”. Acasă, cu Iisus la masă, s-a produs minunea convertirii lui Zaheu. Căci el și recunoaște păcatele și se pocăiește. Adică se hotărăște pentru o viață nouă: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, dau săracilor și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Evanghelia se încheie cu cuvintele Domnului: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia... Căci Fiul Omului a venit să caute

și să mântuiască pe cel pierdut”. Fără îndoială, Zaheu stătea în fața lui Iisus ca în fața lui Dumnezeu, căci numai în fața lui Dumnezeu omul își simte vinovăția și se poate hotărî să-și schimbe radical viața. Zaheu este pentru noi o pildă de convertire la Hristos.

De obicei, expresia „convertirea la Hristos” o raportăm la cei care îmbrățișează creștinismul, venind de la alte religii sau de la necredință. Totuși convertirea la Hristos nu trebuie înțeleasă doar ca un moment, care se consumă la botez, ci ca un proces continuu, pe durata întregii vieți. Căci deși prin botez ne unim cu Hristos și primim „pecetea” de neșters a „darului Duhului Sfânt”, totuși prin păcatele noastre, îl tăgăduim pe Hristos sau chiar ne despărțim de El. Întoarcerea la Hristos sau reconvertirea la Hristos se face prin lacrimi de pocăință și mărturisirea păcatelor în Taina Spovedaniei, care este „al doilea botez”, cum îl numesc Părinții Bisericii sau „botezul lacrimilor”. În cele trei mari Confesiuni creștine: ortodoxă, catolică și luterană, viața creștină este văzută ca actualizare permanentă a botezului care este moarte și înviere cu Hristos (Romani 6, 3-13). După botez, nu mai aparținem nouă înșine, ci lui Hristos (cf. 1 Corinteni 6, 15, 19) care trăiește în noi. De aceea trebuie să tindem neîncetat să ne conformăm viața noastră cu viața lui Hristos. Adică să ne silim să ne asemănăm tot mai mult

cu Hristos în dragoste, în smerenie, în blândete, în bunătate... „Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29). Sf. Pavel scrie ucenicului său Timotei: „Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția”. Căci cea mai bună mărturie adusă lui Hristos este exemplul personal! Cartea „Urmarea lui Hristos” (Imitatio Christi) a lui Thomas de Kempis (sec. XV), una dintre cele mai îndrăgite cărți de povățuire duhovnicești din Occident, tradusă și în alte limbi ale popoarelor creștine din Răsăritul Europei, arată cu de amănuntul cum poate creștinul să-L urmeze pe Hristos, conformându-și viața sa cu viața lui Hristos. Între altele, autorul ne îndeamnă să ne punem mereu, în orice împrejurare, întrebarea: „Ce-ar face Hristos, dacă ar fi în locul meu”? Astfel ne vom da seama că nu suntem niciodată singuri, că Hristos ne inspiră în orice moment dacă-i cerem aceasta și ne ajută să împlinim ceea ce trebuie să facem pentru mântuirea noastră și a semenilor noștri. Dacă ne străduim să avem mereu pe Hristos înaintea ochilor noștri și dragostea Lui în inimile noastre, atunci vom face întotdeauna voia lui Dumnezeu. Astfel vom avea în noi „gândul” și „simțirea lui Hristos”, cum zice Sf. Ap. Pavel (cf. 1 Corinteni 2, 16; Filipeni 2, 5). Iar în cele din urmă, vom putea spune cu același Apostol: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20).

A avea gândul și simțirea lui Hristos, a se identifica într-un tot cu Hristos sunt înălțimi duhovnicești spre care toți trebuie să tindem, dar la care puțini ajungem. Pentru că nu toți se angajează în viața creștină cu toată seriozitatea, nu toți se silesc în aceeași măsură să-și conformeze mereu viața lor cu viața lui Hristos. Mulți dintre noi suntem „câldiceii”, nici reci, nici fierbinți (cf. Apocalipsă 3, 16), „creștini de duminică” sau de marile sărbători! Or Sfinții, începând cu Maica Domnului, cu Apostoli și continuând cu martirii, cu cuvioșii călugări și cu toți cei care s-au pus cu totul în slujirea seme-

nilor lor au ajuns să fie una cu Hristos în chipul cel mai real mergând pe „calea cea strâmtă” a Evangheliei, rugându-se îndelung, postind și înfrânându-se de la multe și, mai ales, răbdând tot felul de necazuri, nevoi și suferințe. „Căci vouă vi s-a dăruit, pentru Hristos, nu numai a crede întru El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1, 29). Întoarcerea sau convertirea neîncetată la Hristos pentru a ne asemăna tot mai mult cu El înseamnă deci renunțarea la voia proprie și purtarea crucii, adică a suferințelor și încercărilor vieții, îngăduite de Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Noi știm însă că tocmai în cruce se ascunde bucuria și fericirea. „Iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea”, cântăm mereu duminica în ritul bizantin.

În modul cel mai concret, dacă vrem să fim creștini cu adevărat, adică să fim ai lui Hristos și să ne asemănăm Lui, trebuie să avem o legătură constantă cu El prin rugăciune și prin Sfintele Taine ale Bisericii, cu deosebire prin spovedanie și împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului. Cine se roagă constant, tinzând la rugăciunea neîncetată, cum ne îndeamnă Hristos însuși (cf. Luca 18, 1; 21, 36) și Sf. Pavel (cf. 1 Tesaloniceni 5, 17), cine participă cu evlavie, duminica - ziua Domnului -, la Liturgia euharistică și se împărtășește cu Sfintele Taine, cu pregătirea necesară, acela îl poartă cu adevărat pe Hristos în inima sa. Iar dacă în inimă îl avem mereu pe Hristos, atunci și gândurile și cuvintele și faptele vor fi demne de Hristos.

Din păcate, toți suntem deficitari atât la rugăciune, cât și la pregătirea pentru primirea Euharistiei, care nu ne transformă decât în măsura în care ne deschidem inima prin efortul propriu de curățire de păcate. Rugăciunea noastră trebuie să tindă mereu să devină o rugăciune a inimii. Cu alte cuvinte, să nu rămână o rugăciune rece, împlinită doar cu mintea sau numai cu buzele, fără participarea inimii. Pentru că în inimă se concentrează toată ființa omului și în inimă sălășluiește harul lui Dumnezeu primit la botez care se înnoiește prin fiecare împărtășire cu Trupul și Sângele Domnului. Orice rugăciune cere un efort de concentrare a atenției pentru ca mintea să nu se răspândească în altă parte. Părinții Tradiției ascetice, isihaste ne învață că în timpul rugăciunii trebuie să ne „închidem mintea în cuvintele rugăciunii”. Numai astfel mintea se poate opri din împrăștierea ei și „coborî în inimă”, iar rugăciunea devine o „rugăciune a inimii”. Aceiași Părinți ne învață că „mintea este o energie a inimii”. Ea izvorăște neîncetat din inimă ca locaș al tuturor energiilor fizice și psihice care străbat ființa umană. În timpul rugăciunii făcută cu atenția concentrată în inimă sau cu „mintea în inimă”, toate aceste energii se recapitulează în inimă, iar omul face experiența „păcii inimii” și a armoniei

lăuntrice. De asemenea când participăm la slujbele Bisericii, atenția noastră trebuie să fie concentrată la fiecare rugăciune, la fiecare cântare, pentru ca să putem interioriza totul. Căci numai în măsura în care interiorizăm rugăciunea și cântarea ne rugăm cu adevărat și simțim harul din inimă ca o căldură care inundă inima, iar din inimă se răspândește în piept și în tot trupul. Este căldura harului sau a dragostei lui Hristos care ne dă să trăim în inimă unitatea ontologică cu toată umanitatea și cu toată creația, simțindu-i pe toți oamenii ca pe propriile noastre mădulare. Aceasta este „inima compătimitoare”, „semnul sfințeniei” (Sf. Isaac Sirul - sec. VII), inima care se roagă pentru toți oamenii și pentru toată creația, inima care se apleacă spre suferința fiecărui semen și este capabilă să ia asupra sa păcatele tuturor ca și durerile tuturor, pentru că este una cu Hristos.

Totuși rugăciunea - care este cel mai însemnat lucru pentru un creștin (cf. Luca 10, 42) - nu se poate face cu atenția concentrată în inimă, dacă trupul nu este supus și el unei discipline ascetice. „Nimeni nu se poate discul cu stomacul plin”, spun Părinții care au experiența rugăciunii, căci stomacul plin atrage mintea în pânțele și aprinde pofta trupului. De aceea, Biserica, inspirată din Sf. Scriptură și din Tradiția ascetică, recomandă postul alimentar și cumpătarea în toate: în mâncare, în băutură, în îmbrăcăminte, în viața conjugală (cf. 1 Corinteni 7, 5). În Biserica Ortodoxă, postul de miercură și de vinerea, ca și Posturile mari, înainte de Paști, de Crăciun, de Sfinții Apostoli și de Adormirea Maicii Domnului au o importanță deosebită. Căci foamea pe care ne-o impunem de bună voie, prin abținerea de la mâncare și de la băutură, creează în noi foamea după rugăciune, foamea după Dumnezeu. Să adăugăm și aceea că postul este o mare binecuvântare nu numai pentru suflet, ci și pentru trup. Totodată postul ne ajută să ne detașăm de trup și de materie și să punem accent pe viața duhovnicească.

De asemenea participarea la Liturgia euharistică și împărtășirea cu Sfintele Taine ale lui Hristos cere din partea noastră o pregătire deosebită. La „Cina Domnului” trebuie să mergem în „haină de nuntă” (cf. Matei 22, 11), în haina curată a botezului. Dacă am întinat haina botezului prin păcat, este nevoie să o spălăm în Taina Spovedaniei, în care primim de la preotul duhovnic și povățuiri pentru îndreptarea vieții după voia lui Dumnezeu. În Tradiția răsăriteană se recomandă ca înainte de împărtășirea cu Sf. Taine să se citească un canon de rugăciune și să se țină postul euharistic. Toate acestea pentru ca să creăm în noi „foamea după Hristos”, dorința de a ne uni cu El și de a-L păstra mereu în inimile noastre. Cum am spus, Euharistia nu ne transformă sufletește decât în măsura

în care ne angajăm și noi, prin post și rugăciune, prin săvârșirea binelui față de semenii noștri, la schimbarea vieții după voia lui Dumnezeu.

Din păcate, în Tradiția occidentală s-a renunțat în mare măsură la post și la asceză, în general; s-a renunțat chiar și la postul euharistic. Aceasta înseamnă, din punctul nostru de vedere al ortodocșilor, o sărăcire a vieții duhovnicești care își pierde profunzimea mistică. Căci forța mistică a vieții duhovnicești vine în primul rând din asceză, din înfrânare, din post și alte practici ascetice care întrețin în noi duhul aprins pentru Dumnezeu. „Oricine se luptă se înfrânează de la toate.... (Deci) îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei, ca nu cumva altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic”, zice Sf. Apostol Pavel (1 Corinteni 9, 25-27). Este adevărat că în Tradiția occidentală se pune accent pe angajarea credinciosului în societate pentru slujirea și ajutorarea oamenilor care se află în situații dificile. Lucrul acesta ține de esența însăși a Evangheliei care ne cere să facem bine semenilor noștri, căci criteriul judecării finale va fi tocmai atitudinea noastră față de cei aflați în nevoie, cu care Hristos se identifică (Matei 25). În această privință, Biserica Ortodoxă poate învăța mult, pentru ca spiritualitatea ei să nu devină o spiritualitate dezincarnată, echivalentă cu „fuga de lume”. Reciproc, Biserica Catolică și Biserica Evanghelică ar trebui să învețe de la ortodocșii prețuirea misterului, a tainei și necesitatea ascezei pentru ca spiritualitatea ei să nu se confunde cu lumea, ci să aibă forța transformatoare a Duhului.

Cum am spus la început, în această săptămână de rugăciune pentru unitatea creștină ne rugăm lui Dumnezeu să grăbească ziua când toți creștinii vor mărturisi aceeași credință și se vor împărtăși din același Potir. Ne rugăm deci pentru unitatea vizibilă a Bisericii lui Hristos. Știm din experiență că drumul acesta este anevoios pentru că fiecare Biserică și-a fixat credința în dogme pe care le consideră imuabile. Într-un fel, fiecare este robul propriei Tradiții, dar nu al Tradiției vii, ci al Tradiției ca sumă de dogme, precepte și canoane. „Litera ucide, iar duhul face viu” (2 Corinteni 3, 6). Extrem de rari sunt cei ce ajung la libertatea lăuntrică și înțeleg dogmele și canoanele în duhul și nu în litera lor. „Sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă” (Marcu 2, 27). Dezbinarea dintre creștini a slăbit și slăbește mereu mărturia lor în lume. Mântuitorul s-a rugat înainte de Patima Sa „ca toți să fie una, pentru ca lumea să creadă” (Ioan 17, 21). Nimeni nu ne poate crede, dezbinați fiind în zeci și sute de confesiuni și denominațiuni creștine, fiecare pretinzând că posedă ea singură adevărul evanghelic. Eu cred că Dumnezeu nu iubește nimic mai mult ca unitatea dintre

oameni, începând cu unitatea lăuntrică din sufletul fiecăruia, care este temelie oricărei unități. Nu putem avea pace și unitate în familie, în societate, în Biserică, nicăieri în lume, dacă nu ne silim să ne câștigăm mai întâi pacea și unitatea în sufletul nostru. Iar lucrul acesta este imposibil fără rugăciune, fără nevointă, fără participarea la viața Bisericii... prin care înfrânăm în noi egoismul și împrăștierea în lucrurile materiale și ne concentrăm în inima noastră unde este prezent Dumnezeu și toată creația. „Câștigă-ți pacea inimii și atunci cerul și pământul se vor împăca cu tine” (Sf. Isaac Sirul).

Ca episcop în Biserica lui Hristos mă simt responsabil nu numai de Eparhia pe care El mi-a încredințat-o, ci de întreaga Biserică. Orizontal privind, episcopul este responsabil de eparhia sa; vertical, el este episcopul Bisericii întregi. Mie nu-mi poate fi indiferentă viața creștinilor din orice Biserică, după cum nici preoții și credincioșii nu pot fi indiferenți față de ceea ce se întâmplă în celelalte Biserici, căci toți avem o responsabilitate comună, toți suntem responsabili pentru toți. Toți trebuie să ne rugăm unii pentru alții, să ne ajutăm unii pe alții, să ne corectăm unii pe alții... Căci toți formăm împreună

„trupul lui Hristos”. Climatul de adevărată prietenie între creștinii de diferite confesiuni care domnește aici în Germania este deja o mărturie pozitivă că ne aflăm pe calea cea bună a unității. Ca și creștin aparținând unei Biserici minoritare, nu pot decât să-mi exprim recunoștința și să admir spiritul de frățietate manifestat de Bisericile majoritare din această țară: Biserica Catolică și Biserica evanghelică... Mă rog Bunului Dumnezeu să facă să rodească în sufletele tuturor cuvântul pe care El mi l-a inspirat. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți! Amin.

Mitropolitul Serafim

Postul copiilor

Postul pentru copii trebuie să fie neapărat unul bine chibzuit, ca el să nu se transforme într-un chin continuu și fără sens, totodată fiind lipsit de calități educative. Pentru copil este mult mai important ca postul să înceapă prin o faptă de depășire proprie. Este necesar să i se dea posibilitatea să se abțină anume de la acele fapte, unde cel mai mult i se manifestă lăcomia, zgârcenia, lipsa ascultării și nu doar lipsa de produse alimentare. ... Înainte de începutul postului părinții ar trebui să vorbească cu copiii despre ceea ce înseamnă un post - un lucru tainic și ascuns. „Gândește-te, draga mea (sau, dragul meu) ce anume ești dispus să sacrifici pentru Hristos. Gândește-te și decide singur, lasă ca acesta să fie micul tău secret – ce vrei să-i aduci lui Hristos? Ce vrei să faci pentru El? La ce vrei să renunți?... Și dacă postul va fi trăit în acest fel, bucuria, care se va deschide copilului de Paști, va lăsa un sens însemnat în viața sa. Va fi experiența sa personală de credință. ..Și chiar dacă copilul mai târziu va avea dificultăți în viață, nu va face față negativismului adolescenței, se va retrage la un moment din viața bisericii, totuși această amintire, amintirea lui Dumnezeu din suflet neapărat se va manifesta, pentru că după cum spune Avva Dorotei, „semintele de virtute nu pot fi distruse.”

Postul copiilor nu poate fi unul separat, întotdeauna fiind unit cu postul părinților... Toată educația creștină pe care o primește copilul este legată de modul cum însăși părinții trăiesc în Hristos. Postul este un element al vieții familiei în Hristos.

Dar, în același timp, pentru fiecare membru al familiei postul va fi realizarea lui proprie, cu un caracter personal, deoarece chiar și membrii unei familii nu postesc în același fel.

Atunci când familia a intrat în post, acest lucru trebuie să se simtă pentru toți membrii familiei. Și așa cum se simt aceste schimbări în biserică, luminile fiind mai slabe, cântările cu ton schimbat,...tot

așa trebuie să existe și unele schimbări în post în cadrul familiei. Spre exemplu citirea împreună cu copiii a rugăciunilor lui Efrem Sirul îi va aduce pe copii să înțeleagă că acum este o altă perioadă și trebuie și trăită altfel.

Dacă pe perioada postului familia a hotărât să se abțină de la privirea televizorului, atunci neapărat acest spațiu și timp trebuie să fie înlocuit cu ceva, căci dacă doar îi vom priva de privirea unor emisiuni și nu le vom da nimic în schimb, ar fi asemenea unei înșelăciuni sau ca o pedeapsă. Și atunci postul va fi perceput de copii ca un timp greu de suportat din viață, lipsindu-i de unele lucruri plăcute, dar nedându-le nimic în schimb...

De obicei, copiii vin acasă de la școală, și deschid televizorul sau calculatorul, astfel petrecând timpul liber. În acest timp ar trebuie să existe alte activități pentru copii, pentru ca ei să nu se plictisească și ce e mult mai important, să aducă roade hotărârea de-a posti: să se citească o carte împreună, să se găsească câteva filme utile, zidoate ...hrană pentru mintea și sufletul lor...

Deși postul este pentru toți și în aceeași perioadă, el este și diferit. Pentru fiecare persoană postul este o nevointă personală... Prin urmare, postul pentru copii este foarte diferit de cel pentru adulți...

Cel mai grav este atunci când postul este privit ca o formalitate sau ca o pedeapsă, sau când părinții îi obligă pe copii să postească.

„Când se va termina postul acesta ca să pot mânca și eu salam?” Copiii într-adevăr așa reacționează. Un copilăș chiar de vreo 10 ani trecând pe lângă tarabele unde se vindeau diverse bucate, a zis: „Mai bine aș fi orb.”

În pofida tentației din jurul lor, totuși copiii trec și ei prin momente de depășire, ajungând la o mică faptă de eroism duhovnicesc. Copiii doresc și acel salam, și acel „hotdog”, dar în cazul în care ei primesc postul ca pe o jertfă și ca pe o faptă pentru Dumnezeu, ei încearcă să lupte, și încearcă să-și biruie propriul sine.

Postul pentru copii trebuie neapărat să-și aibă specificul său, și este complet inadmesibil de a se impune copiii să postească după un statut strict, și mai ales să fie chiar înfomețați sau impuși forțat să citească rugăciuni lungi și neclare pentru ei. Atunci când toate acestea nu aduc nici un pic de bucurie, toate acestea pot fi doar dăunătoare.

Dragostea este mai presus de post.

„Postul Copiilor”.www.pravmir.ru

Ca părinți, pe lângă respectarea într-o oarecare măsură a postului, ne vom îngriji și de ferirea copiilor de obiceiul lăcomiei sau de mesele prea dese.

Programul de masă stabilit nu trebuie încălcat fără un motiv întemeiat. Astfel copilul se învață să nu ceară de mâncare cum i s-a făcut foame, ci să aștepte ora mesei, ceea ce reprezintă primele exerciții de înfrânare a propriilor dorințe.

Nu vom tolera capriciile copilului, dându-i să mănânce doar ceea ce-i place. ...

Când copiii vor mai crește și se vor contura caracterul și înclinațiile lor, părinții vor da dovadă de tact în privința duratei postului acestora. De exemplu, nu-i vom lipsi de dulciuri împotriva voinței lor și nu vom neglija calitatea mâncării în zilele de post. Firește, că pentru copiii slabi și bolnavi restricțiile nu vor fi aspre, acestora li se vor da dezlegări sau, în cazul lor, chiar se va renunța la post.

Nici copiii mari nu vor fi obligați să respecte cu asprime toată pravila postului, dacă nu le va fi pe plac. În acest caz postul nu ar aduce nici un folos sufletului, ci doar îl va înăspri. Mântuitorul a spus: „...milă voiesc, iar nu jertfa” (Mt. 9, 13). Sensul postului stă în abținerea de bună voie de la mâncare și limitarea la strictul necesar. Pentru ca să nu se simtă împovărați de restricțiile postului, copiii vor fi învățați să postească de mici.

Pestov N.E. - Cum să ne creștem copiii.
Calea spre desăvârșita bucurie

Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul

“Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

lar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

De ce ocupă un loc așa de important această scurtă și simplă rugăciune în slujbele de Post? Pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive și negative ale pocăinței și

constituie, să spunem așa, o „verificare” pentru ostenelile noastre personale de-a lungul Postului. Acestea au ca scop mai întâi eliberarea noastră de câteva boli duhovnicești fundamentale, ce ne modelează viața și fac practic imposibilă chiar încercarea de a ne întoarce noi înșine către Dumnezeu.... După fiecare cerere a rugăciunii facem o metanie. Metaniile nu sunt limitate la rugăciunea Sfântului Efreim Sirul dar constituie una din caracteristicile distinctive ale întregului cult din timpul Postului. Totuși, aici, semnificația lor este revelată mai bine ca niciodată. În lungul și dificilul efort al însănătoșirii duhovnicești, Biserica nu a pus bariere între suflet și trup. Omul, în întreaga sa ființă, s-a îndepărtat de Dumnezeu; omul, în întreaga sa ființă, trebuie restaurat, trebuie să se întoarcă (la Dumnezeu - n.trad.). Catastrofa creată de păcat constă, cu

siguranță, tocmai în biruința cărnii - animalul, iraționalul, plăcerea din noi - asupra duhovnicescului și dumnezeiescului. Dar trupul este slăvit, trupul este sfânt, așa de sfânt încât Dumnezeu însuși „a luat trup”. Atunci, mântuirea și pocăința nu disprețuiesc trupul, nu îl neglijează, ci au în iconomia lor restaurarea trupului, readucerea lui la funcțiile sale reale, ca expresie a vieții duhovnicești, ca templu al neprețuitului suflet omenesc. Ascetismul creștin este o luptă nu împotriva, ci pentru trup. Din acest motiv, întreaga ființă umană - suflet și trup - face pocăință. Trupul participă la rugăciunea sufletului întocmai cum sufletul se roagă prin și în trup. Metaniile, semne „psicho-somatice” ale pocăinței și ale smereniei, ale adorării și ale ascultării, reprezintă astfel prin excelență ritualul de Post.

Pr. Prof. Alexander Schmemmann

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 ian. - Tăierea împrejur a Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin (Ierom. Clement Lodroman)

2 ian. - Sf. Serafim de Sarov - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg.

4 ian. - animă Cercul biblic lunar de la Centrul eparhial.

5 ian. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg și slujba Agheasmei Mari. Seara săvârșește slujba privegherii Botezului Domnului.

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg cu participare deosebit de mare. A urmat slujba Agheasmei Mari săvârșită lângă troița din curtea Catedralei. Seara, săvârșește slujba privegherii Sf. Ioan Botezătorul.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Landshut (Pr. Adrian Vasilache). Botează pe prunca Semina Ramona Curelușă.

8 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Koblenz (Pr. Mircea Deac). Participă la agapă.

10 ian. - vizitează șantierul bisericii în construcție din Berlin. Face o vizită D-I Ambasador Lazăr Comănescu.

11 ian. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala rusă din Berlin alături de numeroși episcopi, preoți și diaconi cu prilejul jubileului de 25 de ani de la sfințirea întru episcop a IPS Arhiepiscop Teofan. Participă la recepția oferită de Ambasada rusă cu acest prilej.

14 ian. - participă la recepția de anul nou oferită de Episcopia catolică din Eichstätt.

15 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Straubing (Pr. Vasile Reuț). Hirotessește întru Ipodiacon pe teologul Victor Grundwald și întru citeți pe Dumitru și Sebastian Reuț. la parte la agapă.

21 ian. - la Schwabach, săvârșește sluj-

ba Ceasurilor și predică cu prilejul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștină.

22 ian. - participă la Sf. Liturghie și predică în biserica augustiniană din Würzburg cu prilejul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștină.

29 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Aschaffenburg (Protos. Ghelasie Păcurar). A participat și Domnul Deputat Viorel Badea. la parte la agapă.

30 ian. - Sf. Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 ian. - Tăierea împrejur a Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

4 ian. - conduce lucrările adunării Asociației caritative Sf. Vasile cel Mare.

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și slujba sfințirii Aghiazmei Mari și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

8 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul.

12 ian. - împreună cu P.C. Pr. Constantin Bartok, este primit de primarul orașului Traunreut, dl. Franz Parzinger.

15 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul.

18 ian. - participă în Domul din München la un serviciu religios prezidat de Cardinalul Reinhard Marx și de Episcopul Bisericii Luterane din Bavaria, Heinrich Bedford-Strohm.

21 ian. - participă la conferința ținută de dl. Costion Nicolescu la Capela Sf. Siluan, având ca temă profilul spiritual al țaranului român.

22 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut (P.C. Pr. C-tin R. Bartok) cu prilejul serbării hramului parohiei.

26 ian. - se întâlnește cu directorul filialei München-Centru a asociației Caritas, Dl. Willibald Strobel, în vederea consolidării parteneriatului dintre Asociația Caritas München și Centrul nostru Bisericesc din München.

28 ian. - săvârșește Sf. Liturghie în limba germană. După amiază, participă la o întâlnire de lucru a membrilor asociației caritative Sf. Vasile cel Mare și a simpatizanților acesteia.

29 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Waldkraiburg (P.C. Pr. Ioan Marius Turcu).

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

Avem calendare pe anul 2012:

- de perete cu o singura pagină
 - de perete cu mai multe pagini
 - tip agenda
 - de birou
- (cu adresele tuturor parohiilor)

“Armonia dintre femeie și bărbat păzește viața noastră a tuturor și susține lumea întreagă, căci, precum se prăbușește întreaga clădire dacă se clatină temelii, tot astfel se dă peste cap toată viața noastră dacă soții trăiesc în neînțelegere.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

RUMANISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 323610; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament: 15.50 Euro anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: BIC: Bank EG
Kontonr.: 118 78 04 BIC: 750 903 00